

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 18 Μαΐου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ετος Ζ'. Ἀριθ 155 - Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΚΥΝΤΗΣ "Αγγελος Ἀντωνόπουλος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 3.—Ἐτησίᾳ δολ. 6
Γραφεῖα : Ὁδὸς Τζωρτζ 6 Πλ. Κάνιγγος—Ἀθῆναι Τηλέφ. 33.839	

ΕΜΠΡΟΣ ΣΕ ΝΕΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ὁ ἀπολογισμὸς τῶν γεγονότων τῆς τριετίας τοῦ διωγμοῦ εἶναι κατὰ μέστος ἀπὸ ἐπεισόδια ποῦ τὸ εἰδικὸ βάρος τους καὶ ἡ σημασία τους δὲν ἔχει ἀκόμη μελετηθῇ ἀπὸ ὅλους μας. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ κάποτε, διότι ἔτσι μόνον θὰ εὑρεθῇ ὁ πυρὴν τῆς βαθυτέρας οὐσίας πολλῶν μυστηριωδῶν ὑποθέσεων καὶ ἔτσι μόνον θὰ ὀπλισθῶμεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ἀνάλογον πείραν διὰ τοὺς μελλοντικούς μας ἀγῶνας. Δὲν εἶναι δηλαδὴ νοητὸν νὰ ἐξηγῶμεν πολυσύνθετα γεγονότα, ὅπως εἶναι ἡ σύλληψις καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ διωγμοῦ, αἱ προσδοαὶ καὶ αἱ κάμψεις τῶν συνειδήσεων, μὲ πρόχειρα κριτήρια ἐπιστρατευμένα ἀπὸ τὴν πληθωρικὴν κυκλοφορίαν τῶν εἰς ἄλλας περιοχὰς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα ἔχουν πάντοτε πολυπλοκωτέραν σύνθεσιν καὶ ἡ ἀνατομία ποῦ χρειάζεται διὰ τὴν διαπίστωσιν τῆς κρίσεως πρέπει νὰ εἶναι βαθεῖα ἐρευνητικὴ καὶ μακροχρόνιος.

Ἡμεῖς μὲ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἀνυποψίαστον ἀφέλειαν τῶν πρώτων χριστιανῶν δὲν ἀντιμετωπίσαμεν προφητικὰ, ὅπως ἔπρεπε, τὸ ἐνδεχόμενον τοῦ διωγμοῦ καὶ δι' αὐτὸ ὁ αἰφνιδισμὸς ἦτο εἰς βάρος μας.

Ἡμεῖς μὲ τὸν ἀδικαιολόγητον ἐνθουσιασμόν τῶν εἰρηνικῶν ἐποχῶν δὲν προεβλέψαμεν, ὅπως ἔπρεπε τοὺς δειλοὺς καὶ τοὺς ἐν συνειδήτους προδότας τοὺς ἐκμεταλλευτὰς καὶ τοὺς παρεισάκτους καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἐκρηκτικὴ καὶ ἐνεργητικὴ προσδοσία τῶν προεκάλεσεν αἰφνιδισμόν. Ἐπειτα ἡ ἀνυπαρξία προβλεπτικότητος σημαίνει καὶ ἀνυπαρξία συγκεκριμένων μέτρων διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀπροόπτων συμβαίνει ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν διαδραματιζομένων εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπερβάλωμεν ἀσήμαντα γεγονότα καὶ ν' ἀπαξιούμεν ἄλλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐλλείπει ἡ ἐντυπωσιακὴ προβολή.

Καταλαβαίνουμε τῶρα διατὶ τὸ ξεκαθάρισμα τῶν πληθωρικῶν συμβάντων τῆς τριετίας εἶναι καὶ δύσκολον ἔργον ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητον. Πρέπει νὰ παύσωμεν νὰ βλέπωμεν εἰς τὰ γεγονότα ἀναρχίαν. Διότι ἂν ὑπάρχη μία ἀναρχία αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα εἰς τοὺς ἐγκεφάλους μας, οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ διακρίνουν τὸν νομοτελικὸν χαρακτήρα δυνάμεων γεγονότων ποῦ διαδέχονται τὰ μὲν τὰ δέ. Ὅ,τι ἔχει συμβῇ ἐξαρτᾶται αὐστηρῶς ἀπὸ τὰ προηγούμενα ἐλατήρια ὅπως θὰ ἐξαρτηθῇ αὐστηρῶς κάθε μελλοντικὸ γεγονός ἀπὸ τὸ παρόν. Συνεπῶς ἡμεῖς οἱ ἴδιοι κρατοῦμεν εἰς τὰς χεῖρας μας τὴν ἐξέλιξιν τῆς παρούσης καταστάσεως. Τόσον πολὺ εἶναι ἀληθινὸν αὐτὸ, ὅσον εἶναι ἀληθινὸν ὅτι δλαὶ αἱ κακοτυχίαι τοῦ παρελθόντος ὀφείλονται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὰ ἰδικὰ μας τρομακτικὰ λάθη.

Καὶ διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ ἐν συγκεκριμένον παράδειγμα ἀναφέρομεν τὸ περίφημον ζήτημα τῆς ὁργανώσεως τῶν δυνάμεων μας. Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν παρημελήθη τὸ πρωταρχικὸν αὐτὸ καθήκον μέχρι σήμερον ὑπὸ τῆς ἐκάστοτε ὑπευθύνου ἡγεσίας. ὥστε ὅσα ἐπάθαμεν ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς χαώδους ἀναρχίας νὰ εἶναι ὀλίγα ἐν συγκρίσει μὲ τὰ ὅσα ἡδυνάμεθα νὰ πάθωμεν. Μόνον ὁ Θεὸς συνεκράτησε τὸν εὐσεβῆ λαόν του, ὁ ὁποῖος ἂν ἐξηριτὰτο ἀπὸ τὴν ἄμυναν τῶν ἀνθρωπίνων μέσων θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀφανισθῇ.

Ἴδου λοιπὸν διατὶ ἡ ἀλλαγὴ τακτικῆς εἶναι τόσον περισσότερον ἀναγκαῖα καὶ ἐπιτακτικὴ σήμερον ὅσον ἡ ἀναγνώρισις τῶν λαθῶν τοῦ παρελθόντος εἶναι μεγαλειτέρα. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ πρέπει νὰ λάβῃ συγκεκριμένον πρακτικὸν περιεχόμενον ἀρχίζουσα ἀπὸ τὸ αὐτὸ πάντοτε σημεῖο τὴν συγκρότησιν τῶν δυνάμεων μας χωρὶς τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα ποιεῖν οὐδέν.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΦΙΛΕΩΤΟΥ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 149 τῆς 23 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. Π. Ο. ἡμ. ἐδημοσιεύσαμεν τὴν ἀρχὴν τοῦ βίου τοῦ ὁσίου Κυρίλλου Φιλεώτου, διακρίψαντες ἔκτοτε τὴν περιοδικὴν δημοσίευσιν δι' ἐλλειψιν χώρου. Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλοντος ἀρχεται ἡ συνέχεια τοῦ ψυχοφειλεστάτου αὐτοῦ ἀναγνώσματος τὸ ὁποῖον ὑποσχόμεθα νὰ περατώσωμεν εἰς τακτικὰς συνεχείας.

Παραπέμπομεν λοιπὸν τοὺς ἀναγνώστας μας εἰς τὸ φύλλον ὑπ' ἀριθ. 149 διὰ τὰ εἰσαγωγικά προλεγόμενα καὶ τὴν πρώτην συνέχειαν, καὶ σήμερον δίδομεν τὸ δεύτερον μέρος.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΗ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΕΩΤΟΥ

Συγγραφεῖς παρὰ Νικολάου Κατασκευαστοῦ

Κατὰ γὰρ τὸ Θρακῶν μέρος, ἐν τῷ Χωρίῳ Φιλέᾳ γέγονέ, τις ἀνὴρ σὺν θεῷ ἐν ταῖς ἐσχάταις καὶ πονηραῖς ταύταις ἡμέραις, βίῳ καὶ λόγῳ κεκοσμημένος, ὅς ἐκ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα μεμαθηκώς, μᾶλλον δὲ ὀλίγα ἐξ αὐτῶν, πάντας τοὺς ὁμήλικας ὑπερέβαλεν ἐν τε ἀγχινοῖα καὶ συνέσει· ἦν γὰρ Θεοσόφιστος ὁ παῖς. Προκόψας δὲ τῇ κατὰ θεὸν ἡλικίᾳ, ἐδέξατο καὶ σφραγίδα ἀναγνώστου παρὰ τοῦ τῆς χώρας Ἀρχιεπισκόπου· ἐνθεν τοι καὶ τῷ Θεῷ Ναφ' ἀφιερωθείς, ἐν τῷ Νόμῳ Κυρίου ἐμελέτα ἡμέρας καὶ νυκτός. Καὶ ἦν αὐτὸν ἰδεῖν, πότε μὲν τὰς Βίβλους ἀναγινώσκοντα, πότε δὲ ψαλμοὺς Δαβιθικoὺς ἀδόντα, πότε δὲ τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, τῷ Θεῷ ἀποδιδόντα μετὰ πλήθους γονυκλισίων. Ὡς περ γὰρ τὸ πεινῆν, σωματικῆς εὐδαιμονίας σημεῖον ἐστίν, οὕτω καὶ τὸ λογίων θείων ἐρεῖν, ψυχικῆς ὑγιείας τεκμήριον ἂν γένοιτο μέγιστον· ἡ γὰρ διηνεκῆς μελέτη ἐν ταῖς Γραφαῖς τῶν Ἁγίων, θαύματος ἀκαταλήπτου καὶ θαύματος εὐφροσύνης τὴν ψυχὴν ἐμπλήσιν. Εὐχόμενος δὲ ἔλεγε, «Κύριε, ἡγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου, καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου», καὶ τό, «μίαν ἡγασάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ζητήσω, τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου· τοῦ θεωρεῖν με τὴν τερπνότητα Κυρίου, καὶ ἐπισκέπτεσθαι τὸν ναὸν τὸν ἅγιον αὐτοῦ» ἔφευγε δὲ καὶ τὰς συνομηλικῶν καὶ ἀτάκτων συναλλίας· καὶ τῇ μὲν σιωπῇ, τὰς γλωσσαλγίας ἴατο· τῇ δὲ ἡσυχίᾳ, τὸ ταραχώδες τῆς ψυχῆς ἐκ τῆς τῶν ἀνωφελῶν συνομιλίας, μεμνημένος τοῦ λέγοντος, «φθειροῦσιν ἡθὴ χρηστὰ ὁμιλία κακά»· ὥς περ καὶ ἡθὴ μὴ χρηστὰ, μετατρέπουσιν ὁμιλία καλὰ. Ἐν δὲ τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ παριστάμενος, κατὰ τὸν εἰπόντα, «προσώρμη· τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστὶν ἵνα μὴ σαλευθῶ», οὕτως ἦν ὁλος σύννου, κάτω νεύων τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς, ἄνω δὲ πρὸς τὸν Ὑψιστον διαπαντός ἐνωρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν καταφεύγων, καὶ τὴν ἐξ' αὐτοῦ βοήθειαν ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι ἀπεκδεχόμενος, καθὼς φησὶν ὁ Σοφός «εἰ

ὡσεὶ δύο καὶ γε θέρμη αὐτοῖς ἐστίν»· ἡ πίστις γὰρ ἂν ἔχη ἐλπίδα, ἔχει τὸ ἴδιον ἔργον, καὶ θέρμη ἐστὶ τῷ κεκτημένῳ αὐτήν. «Ἐλπίσον, γὰρ φησὶν, ἐπὶ Κύριον καὶ ποίει χρηστότητα» καὶ τις ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον καὶ ἐγκατελείφθη; ἢ τις ἐπίστευσε τῷ λόγῳ αὐτοῦ καὶ ὑπερέϊδεν αὐτόν; ὅθεν καὶ συνεχῶς τὰς ἀντιλήψεις ἀπ' ἀλάμβανε παρ' αὐτοῦ· «τοὺς γὰρ φεβουμένους αὐτὸν δοξάζει». Καὶ ἦν ἰδεῖν αὐτόν, ὥς τινα προβεβηκότα, μᾶλλον δὲ πολὺν, βρέχοντα τὰς παργιάς αὐτοῦ τῷ πλήθει τῶν δακρύων, καὶ ὡς ἐξ' αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν ἐπιμελεῖτο καὶ τῆς κατὰ Θεὸν σιωπῆς, ὡς μητρὸς οὔσης ἐννοιῶν σοφωτάτων· τὸ γὰρ πένθος οὐ μόνον ἐργάζεται, ἀλλὰ καὶ φυλάσσει· πένθος δὲ ἐστὶ ἢ κατὰ θεὸν λύπη, ἣν τιττεῖ ἡ μετάνοια· καὶ πένθος ἐστίν, αἰσθησίς τις ἀλγεινῆ, τῆς τῶν εὐφροαινόντων στερήσεως.

Οὕτως οὖν αὐτὸν ὁρῶντες, οἱ μὲν ἀρετῆς ἐπιμελούμενοι, ἔχαιρον καὶ ὑπερετίμων, παιδαριουργοῦντα αὐτὸν ἀποκαλοῦντες· ὁ καὶ ἐπὶ γυνούς, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. «Φεῦγε τοὺς ἐπαίνους, αἰσχύνου δὲ τοὺς ψόγους, καὶ οὐκ ἔση ματαιόφρων, τὸν ἐξ ἀνθρώπων θέλων πορίσασθαι ἔπαινον· ὁ γὰρ τοιοῦτος, μισθὸν ἄλλον μὴ ἐλπίζειτω»· οἱ δὲ ἐναντίοι, ἐμωμοσκόπουν αὐτόν, πειρώμενοι διὰ τῶν τοιούτων, ἐκλῦσαι αὐτοῦ τὴν προθυμίαν. Ὁ δὲ πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπων, οὔτε τιμαῖς ἤδετο, οὔτε ἐπ' ἀτιμίαις ὠδυνάτο· ὥς περ γὰρ οὐκ αἰσθάνεται νεκρὸς ἐπαίνου καὶ ὕβρεως, οὕτω καὶ ὁ πιστός, δόξης καὶ ἀτιμίας καὶ καταφρονήσεως. Ἀμύχανόν δὲ τὸν μὴ καταδεξάμενον τό, πρὸς πάντας ὑποδεῖς καὶ ἔσχατον, δυνηθῆναι ποτε, ἢ λαιδοροῦμενον θυμοῦ κρατῆσαι, ἢ θλιβόμενον, μετὰ μακροθυμίας περιγενέσθαι τῶν πειρασμῶν· ὁ γὰρ τὴν τὴν ἄκραν ταπεινῶσιν κατορθώσας, ἐν ταῖς λαιδορίαις πλεῖον ἑαυτοῦ καταγνοὺς τὴν εὐτέλειαν, οὐ κινήθησεται τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν ρημάτων τῆς ἀτιμίας. Εὐχόμενος δὲ καθ' ἑαυτόν, ἔλεγε, «Θεὸς Κύριε φυλάκην τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου· μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις· σὺν ἀνθρώποις ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν». Ὁ δὲ καρδιογνώστης Θεός, ὁ εἰπὼν τῷ Ἰερεμίᾳ πρὸ τοῦ με πλᾶσαι σε ἐν κοιλίᾳ, ἐπισταμαὶ σε, καὶ πρὸ τοῦ ἐξελεθεῖν σε ἐκ μήτρας, ἡγιάκα σε, καὶ αὐτὸν προγνοὺς καὶ προορίσας ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, βλέπων αὐτοῦ τὸ ἀμετάτρεπτον καὶ εὐδὲς τῆς γνώμης, προσετίθει τῇ κατὰ Θεὸν αὐτοῦ θέρμῃ θέρμῃ, καὶ τῷ πόθῳ πόθον, καὶ τῇ σπουδῇ, σπουδὴν· καὶ ἦν κατὰ τὸν Προφήτην, «ὥσει ἔλατα κατάκαρπος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ» ἐστὼς καὶ προσευχόμενος. Ἐρρύθμιζε δὲ ἑαυτόν, πρὸ πάντων ἀπαντῶν ἐν ταῖς συνάξεσι τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐν ταῖς συμπληρώσεσι τῶν θείων ὕμνων, πρὸ πάντων ἐξέρχεσθαι ἡπίστατο γὰρ τὰς αἰσθησεις, ραδίως ἡττωμένας· πῶς γὰρ δύναται οἶκος, καπνοῦ ἐκ τῶν ἔξωθεν κινήθεντος καὶ τῶν θυρίδων ἀνοικεῖσθαι, μὴ μελαίνεσθαι; ὅπερ γινούσ ὁ σοφός, ἔλεγε· «Κύριε Πάτερ καὶ θεὲ ζωῆς μου, μεταωρισμὸν ὀφθαλμῶν μὴ δῶς μοι, καὶ ἐπιθυμίαν ἀπόστρεψιν ἀπ' ἐμοῦ κοιλίας ὄρεξις καὶ συνουσιασμός, μὴ καταλαβέτωσάν με καὶ ψυχῇ ἀναιδεῖ μὴ παραδῶς με».

Ἦν δὲ καὶ ἡδύφθογγος ἐν τῇ ψαλμοδίᾳ καὶ θείᾳ ἀναγνώσει· τὸ γὰρ ἱλαρὸν καὶ ἄλυπον τῆς ψυχῆς κατὰστημα, αἱ τῶν ὕμνων προσηγορίαι χαρίζονται. Οὐκ ἔκρινέ δε ἑαυτὸν προβῆναι εἰς τάξιν ἱερατικὴν, καί περ ἀκατάγνωστος ὢν τῇ συνειδήσει· «καρδίᾳ γάρ, φησιν, ἀκατάγνωστος, αὐτὴ ἑαυτῆς μάρτυς», καί περ ὑπὸ πάντων τῶν φιλοθέων εἰς τοῦτο προσκαλούμενος καὶ παρακαλούμενος· ὁσμὴ γὰρ οὔτε ἀρετῆς, οὔτε κακίας κρύπτεται· μάλιστα δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀγιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Δέρκου· καὶ γὰρ ἐπόθει τοιοῦτον κληρικὸν ἔχειν νηφάλιον, σώφρονα, διδακτικόν, ἐν πραότητι ἀντιλέγοντα πρὸς τοὺς ἀντιδιατιθεμένους πρὸς τὸν ὑγιᾶ λόγον, γινώσιν ἔχοντα τῶν Θείων Γραφῶν, ἀφιλάργυρον, ἀπερίσπαστον, ἀπράγμονα, ἡσύχιον, θεοφιλῆ, φιλόπρωχον, ἀόργητον, ἀμνησίκακον, ἀκενόδοξον, ἀνυπερήφανον, ἀκολάκευτον, ἀπερίτρεπτον, πολὺν εἰς οἰκοδομὴν τῶν ἐγγιζόντων αὐτῷ, καὶ συντόμως εἰπεῖν, μηδὲν προτιμῶντα τοῦ Θεοῦ. Ἀνάξιον δὲ τοῦ τοιοῦτου ὕψους ἑαυτὸν ἀποκαλῶν, ἔμενεν ἐν ᾧ ἐκλήθη βαθμῷ, μεμνημένος τὸν λέγοντος, «ὄσον μέγας εἶ, τοσοῦτον ταπεινὸν σεαυτὸν, καὶ ἔναντι Κυρίου εὐρήσεις χάριν»· καὶ ἔλεγε, «καλὸν τῷ κρημνιζομένῳ χεῖρα διδόναι, εἴ ἐστι μὴ συναπολέσθαι αὐτῷ κινδυνεύοντι· εἰ δὲ τῷ δοκεῖν συμπάσχειν, τὸ πάσχειν ἀκολουθεῖ, τὸ οἰκτεῖον συμφέρον πρὸ τοῦ ἄλλου συμφέροντος σπουδαστέον, ὅτι μὴ ἄλλος οὕτω πλησίον, ὥς ἑκαστός ἑαυτῷ· ὁ μὲν δυνάμενος καὶ ἐτέρους διορθῶσαι, μιγνύσθω, τοῖς μέλλουσι δέχεσθαι τὴν θεράπείαν, καὶ ποιήτω βελτίους· ὁ δὲ ἀτονώτερος ὢν, κατ' ἐμέ, φευγέτω πρὸς τοὺς πονηροὺς, ὥστε μὴ τὴν παρ' ἐκείνων δέχεσθαι βλάβην. Κρείττων μὲν τὸ διδάσκειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους μείζους ἐπιφέρει. Τὸ δὲ μανθάνειν, ὅσῳ καταδεέστερον, τοσοῦτον ἀκινδυνότερον· εἰ δὲ τις τοῦ ἰσίου οἴκου προστήναι οὐ δύναται, πῶς Ἐκκλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται; Ἀλέγει γὰρ καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος», ὁ τὸν καίμενον ἐγείρειν βουλόμενος ἰσχυρότερος εἶναι τοῦ πεπρωκότος πάντως ὀφείλει· ὁ δὲ ἐξ ἴσου καταπεσών, ἐτέρου καὶ αὐτὸς τοῦ ἀνιστῶντος δέχεται· ἐὰν γὰρ ἔργα μὴ ἔχῃς, μὴ λαλήσῃς περὶ ἀρετῆς· «ὦν, γάρ, ἦρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν». Δεῖ ἡμᾶς κατὰ τὴν προκοπὴν, καὶ τὸν βίον ἔχειν· καὶ κατὰ τὸν βίον, ὀφείλομεν τῷ Θεῷ τὰς εὐχὰς ἀναφέρειν· ἐμπαθεῖς δὲ ὄντας, προσεύχεσθαι δεῖ καὶ ὑποτάσσεσθαι· μόλις γὰρ ἔστι τις μετὰ βοήθειας, πολεμῆσαι ταῖς προλήψεσιν. «Ἡ γὰρ σοφία τοῦ πένητος ἐξουθενημένη, καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ οὐκ εἰσὶν εἰσακουσόμενοι· λόγοι δὲ σοφῶν ἐν ἀναπαύσει ἀκούονται»· ὁ γὰρ ἑαυτοῦ μὴ δυνηθεὶς ἄρχειν, πῶς ἂν ἐτέρους δυνηθεὶς κατευθύναι τοῖς νόμοις; ἄλλους μὲν γὰρ σῶσαι, οὐ πάντες ἀπαιτούμεθα, ἑαυτοὺς δὲ πάντως πάντες».

(Ἀκλουθεῖ)

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Τζώριτζ 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΙΣ ΠΡΟΚΑΛΗΘΕΝΤΩΝ ΚΙΝΔΥΝΩΝ

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντων κατεδείχθη ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ἐπιχειρηθείσης ὑπ' αὐτῆς κατὰ τὸ 1924 ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἀνευ τῆς κατὰ νόμον καὶ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις προηγουμένης συνεννοήσεως τῆς καὶ μετὰ πασῶν τῶν λοιπῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς συναινέσεως ὅλων αὐτῶν κατέστη ὑπεύθυνος, οὐ μόνον διὰ τὸν ἐπελθόντα λόγον σχίσματός της ἀπὸ τούτων, ὥς εἶχε τονισθῆ καὶ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ἀρμοδίων ἐπιτροπῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἔκτοτε διάσπασιν εἰς τὴν ἐνότητά αὐτῆς ταύτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὥς ἐπίσης κατέστη ὑπεύθυνος καὶ διὰ τοὺς ἐκ τῆς διασπάσεως ταύτης ἐκκλησιαστικούς καὶ ἐθνικούς κινδύνους. Κατεδείχθη ἐπίσης ὅτι Αὐτὴ πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἐλέγχου τῶν ἀλλεπαλλήλων εὐθυγῶν της τούτων καταβάλλει προσπάθειάς νὰ ἐξοντώσῃ διὰ μεσαιωνικῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν διωγμῶν τοὺς ἀρνηθέντας ἐκ λόγων θρησκευτικῆς συνειδήσεως ν' ἀκολουθήσωσιν Αὐτὴν εἰς τὴν τοιαύτην ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν καὶ ἐμμένοντας μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας εἰς τὴν πιστὴν τήρησιν ἀναλλοιώτων τῶν πατροπαράδοτων Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ἐπικαλουμένη συγχρόνως παραπλανητικῶς καὶ διαφόρους ἰσχυρισμούς ἀνυποστάτους καὶ ἀαληθεῖς ἢ ἀληθεῖς μὲν, ἀλλ' ἀποκαλύπτοντας, ὅταν κατὰ βάθος καὶ κατ' οὐσίαν ἐξετάζωνται, τὴν εὐθύνην Αὐτῆς μόνῃς καὶ οὐχὶ εὐθύνην τῶν ἀποκηρυξάντων ταύτην Παλαιοημερολογιτῶν.

Καὶ ἥδη θὰ ἐλεγχθῇ ἡ ἔκτι παραγράφος τῆς ὡς ἄνω Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, ἥς τὸ περιεχόμενον ἐπὶ λέξει ἔχει οὕτω: «Καὶ εἶναι μὲν θεία εὐλογία ἐθνολογικῶς ἠνωμένη ἡ σημερινὴ Ἑλλάς, ἀλλ' ἀτυχῶς ὑπάρχουσι καὶ σήμερον ἰσχυρότατα σπέρματα διαιρέσεων καὶ ἐχθρῶν οὐκ ὀλίγοι, ἐπιβουλευόμενοι τὴν χώραν ἡμῶν. Ὅσοι προέρχονται ἐκ τῆς Βορείας Ἑλλάδος ἢ ὑπερήφανα ἐν αὐτῇ γνωρίζουσιν ὅποια καὶ πόση ἐκμετάλλευσίς τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζήτηματος ἔχει ἥδη ἐπιχειρηθῇ ὑπὸ τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι μετέρχονται πᾶν μέσον, ἵνα ἀλλοιώσωσι τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν τῶν πληθυσμῶν τῶν ἀκριτικῶν περιοχῶν τῆς Πατρίδος ἡμῶν. Τὸ δὲ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τὸ ὅποιον ἰσχύει καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὰς χώρας τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, ρίπτεται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἐθνους ὡς δόλωμα, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν ἀνθελληνικῶν σκοπῶν, τὴν ἀναμόλυνσιν δηλαδὴ φυλετικῶν παθῶν, καὶ τὴν ἐπίτευξιν ἐθνικῆς διαιρέσεως. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζήτηματος ἐκμετάλλευσίς δὲν γνωρίζομεν τίνας διαστάσεις εἶναι δυνατόν νὰ λάβῃ εἰς τὸ μέλλον».

Διὰ τῆς πρώτης περιόδου τῆς παραγράφου ταύτης οἱ Σεβασμιώτατοι νεώτεροι Νεοημερολογίται Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς ὁμολογοῦσιν ὅτι ἡ σημερινὴ Ἑλλάς εἶναι ἐθνολογικῶς ἠνωμένη ἐξ εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας ἢ θελήσεως, ἐκ τῆς ὁποίας μάλιστα ὁμολογοῦσιν ὅτι ὁ

πάρχουσι καὶ σπέρματα διαιρέσεων καὶ ἐχθροί, ἐπιβουλευόμενοι τὴν χώραν μας, χωρὶς συγχρόνως καὶ νὰ κατονομάζονται πρὸς γνῶσιν τοῦ ἀναγνώστου, ὅστις οὕτω πρέπει μόνος του νὰ προσπαθῇ ν' ἀνεύρῃ καὶ τὰ σπέρματα τῶν διαιρέσεων καὶ τοὺς ἐπιβουλευομένους τὴν χώραν μας ἐχθροὺς, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐθνολογικῆς τῆς βεβαίως ἐνότητος, διότι ταύτην μόνον ἐξετάζει ἐν προκειμένῳ ἡ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος.

Καὶ ἐνῶ δ' ἀναγνώστης εἰς τὸν πρόσφατον βίον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ οὐδὲν σπέρμα διαιρέσεως δύναται ν' ἀνεύρῃ, ἐν τούτοις ἀνεύρισκει μεταξὺ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ παύσῃ τὸν ρόλον τοῦ πολιτικοῦ ἡγέτου ἐκείνους, οἱ ὅποιοι προσεπάθησαν καὶ προσπαθοῦσιν ἀκόμη πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀτομικῶν τῶν συμφερόντων, νὰ διαιρέσωσι τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν εἴτε ἀπὸ ἀπόψεως τοπικιστικῆς, εἴτε καὶ ἀπὸ ἀπόψεως διεθνικιστικῆς, ὡς εἶναι ὁ Σωτήριος Κοτζαμάνης, ὁ ὁποῖος ἡθ' ἤλθε πρὸ ἐτῶν νὰ ἐμφανίσῃ τὴν Ἑλληνικὴν περιοχὴν τῆς Ἑλληνικωτάτης Μακεδονίας ὡς τελειῶς ἀνεξάρτητον τῆς λοιπῆς Ἑλληνικῆς επικρατείας μετὰ τὸ διατυπωθῆν ἐπ' αὐτοῦ δόγμα «ἡ Μακεδονία διὰ τοὺς Μακεδόνες», καὶ ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, ὅστις ἠθέλησε καὶ ἐξακολοθεῖ νὰ θέλῃ τὴν παραχώρησιν τῆς περιοχῆς ταύτης εἰς τοὺς προαιωνίους ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τὸν μὲν Κοτζαμάνην ἐξουδετέρωσεν εὐθὺς ἀμέσως ὁ Ἕλλην πολιτικὸς Π. Τσαλδάρης ἀλλὰ τὸν Νίκον Ζαχαριάδην ἐνίσχυσαν καὶ ἐξακολοθεῖν νὰ ἐνισχύουσιν οὐ μόνον Ἕλληνες πολῖται λαϊκοί, ἀλλὰ καὶ κληρικοὶ ἀόμῃ, οὐ μόνον κατώτεροι, ἀλλὰ καὶ ἀνώτατοι, ὡς εἶναι οἱ τέως Μητροπολίται Ἡλείας Ἀντώνιος, Χίου Ἰάκωβος καὶ Κοζάνης Ἰωακείμ, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος μάλιστα λαμβάνει τὴν σύνταξιν τοῦ ἐκ τοῦ ΟΔΕΗ, περιφέρεται τελειῶς ἐλεύθερος καὶ ἀρθρογραφεῖ εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος ἐπὶ κατασκοπία καὶ ἐκτελεσθέντος ἐτέρου Νίκου, τοῦ Μπελλογιάννη, ἐνθέρμου καὶ ἐμπίστου συνεργάτου τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη.

Ἀσφαλῶς ὅμως τὸ πνεῦμα τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου δὲν εἶναι ν' ἀναφερθῶσιν αὐτοί, οἱ κυρίως ἐχθροὶ τῆς χώρας ἡμῶν, ἀλλ' ἄλλοι, οἱ Παλαιοημερολογίται, καίτοι εἶναι παγκοίνως γνωστὸν ὅτι οὗτοι, ὅχι μόνον δὲν ἐνίσχυσαν, οὐδ' ἐνισχύουσι τὸν κομμουνισμὸν δι' οἰουδήποτε λαϊκοῦ ἢ κληρικοῦ ὁπαδοῦ των, ἀλλὰ τοῖναντίον, ὡς ὑπεράγαν ἐθνικόφρονες ἅπαντες ἀνεξαιρέτως, εἶναι ὁ ἀντίπους τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος παικτοτρόπως ἠνυόθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ὡς εἶναι τὰ μέτρα εἰρηνεύσεως κλπ., ἐνῶ οἱ Παλαιοημερολογίται τῇ εἰσηγήσει αὐτῶν τούτων τῶν Σεβασμιωτάτων νεωτέρων Νεοημερολογιτῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων καταδιώκονται οὐ μόνον ὑπὸ τῆς κρατούσης Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀντιχριστιανικῶς καὶ ἀντικλησιαστικῶς, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πασῶν τῶν ὑπευθύνων καὶ ἀνευθύνων ἐξουσιῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἀντισυνταγματικῶς καὶ παρανόμως, ἰδίᾳ μετὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 1055)51 καὶ 500)52 ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, δι' ὧν ἐκρίθη μὴ ἐκτελεσθῇ ἡ

ὑπ' ἀριθ. 45)51 πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ὅτι αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου προκύπτει σαφῶς καὶ ἀναντιρρήτως ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς δευτέρας καὶ τρίτης περιόδου τῆς ἐλεγχομένης ταύτης παραγράφου, εἰς τὴν ὁποῖον ἀναφέρεται ὅτι οἱ ἐσωτερικοὶ καὶ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἔθνους ἐκμεταλλεύονται τὸ παλαιοημερολογιτικὸν ζήτημα καὶ τὸ ἰσχύον εἰς τὰς χώρας τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος παλαιῶν ἡμερολόγιον, ἵνα ἀλλοιώσωσι τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν τῶν ἀκριτικῶν πληθυσμῶν τῆς Πατρίδος μας καὶ ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ἐθνικὴν διαίρεσιν, ὡς πάντα ταῦτα, κατὰ τὴν Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον, γνωρίζουσιν οἱ προσερχόμενοι ἐκ τῆς Βορείου Ἑλλάδος ἢ οἱ ὑπηρετήσαντες ἐν αὐτῇ.

Πλὴν ὅμως, καὶ τοῦτο οὐδόλως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἐφ' ὅσον τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τὸ Παλαιοημερολογιτικὸν ζήτημα οἱ μὲν ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος, δηλαδή οἱ ἐν αὐτῇ διεθνιστὰι καὶ κομμουνιστὰι, οὐδέποτε μέχρι σήμερον ἐξεμεταλλεύθησαν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀντεθνικῶν σκοπῶν των, καὶ τοῦτο, διότι προσκρούουσιν εἰς τὴν ἐπανειλημμένως χαρακτηριθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Δικαστηρίων ὡς πσιδῆλον ἐθνικοφροσύνην τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οἱ δὲ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ καθαρῶς ἐθνικῆς ἀπόψεως ἠθέλησαν πράγματι νὰ ἐκμεταλλευθῶσιν αὐτὸ ἀπὸ τῆς δημιουργίας του, ἐξ οὗ λόγου πράγματι, οὐ μόνον οἱ τότε Νομάρχαι τῶν ἀκριτικῶν Νομαρχιῶν δι' ἐπανειλημμένων ἀναφορῶν των πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης δι' ἐκθέσεων του πρὸς τὴν Σεβαστὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἀνέφερον ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ μόνῃς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ χωρὶς τὴν ταυτόχρονον ἀλλαγὴν αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ὁμόρων χωρῶν ἐβλάψε καὶ βλάπτει τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἐθνικῶς, διότι ἠνάγκαζε τοὺς κανονικῶς καὶ νομίμως ἐμμένοντας εἰς τὴν πιστὴν τήρησιν τῶν πατροπαράδοτων Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων Ἑλλήνας ἀκρίτας νὰ ἐκκλησιάζωνται οὐχὶ εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς νεοημερολογιτικοὺς Ναοὺς, ἀλλὰ εἰς τοὺς παλαιοημερολογιτικοὺς τοιοῦτους τῶν ὁμόρων χωρῶν, ἐφ' ὅσον αὐταὶ δὲν εἶχον τότε ἀκόμη ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ ἀποκληθέντος μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ πολιτικοῦ κ. Τσώρτσιλ Σιδηροῦ Παραπετάσματος καὶ δὲν εἶχεν ἑπταθῇ ἀκόμη εἰς αὐτὰς ὁ διεθνὴς κομμουνισμός.

Ἐξ ὧν τούτων καθίσταται φανερόν, ἂν καὶ εἰς τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς ὑπὸ ἐλεγχον παραγράφου τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου οἱ Σεβασμιώτατοι νεώτεροι Νεοημερολογίται Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν γνωρίζουσι τίνας διαστάσεις εἶναι δυνατόν νὰ λάβῃ εἰς τὸ μέλλον ἡ τοιαύτη ἐκμετάλλευσις τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος, ὅτι καὶ οὗτοι, δηλαδή οἱ Σεβασμιώτατοι νεώτεροι Νεοημερολογίται Συνοδικοί Ἀρχιερεῖς, δέχονται καὶ ὁμολογοῦσιν ὅτι τὸ Παλαιοημερολογιτικὸν ζήτημα, ὅπερ ὅμως οἱ ἴδιοι ἐδημιούργησαν, βλάπτει

ἐθνικῶς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Ἔθνος, διότι οἱ ἐχθροὶ τῆς Πατρίδος μας ἐκμεταλλεύονται αὐτὸ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀνθελληνικῶν σκοπῶν τῶν.

Ἀλλ' ὥς ἐπανελημμένως ἐλέχθη μέχρι τοῦδε, τὸ Παλαιοημερολογιτικὸν ζήτημα εἶναι τὸ ἀποτελεσμα κακῆς πράξεως τοῦ πράξαντος αὐτὴν, εἰς τὸν ὁποῖον δέον νὰ καταλογισθῇ καὶ ἡ εὐθύνη πρὸς ἐπανόρθωσιν αὐτῆς τῆς κακῆς πράξεώς του, ἵνα διὰ τῆς ἐπανορθώσεως ἐκλίπῃ καὶ τὸ βλαβερόν ἀποτέλεσμα τῆς.

Καὶ εἰδικώτερον ἐν προκειμένῳ τὸ Παλαιοημερολογιτικὸν ζήτημα ἐδημιούργησεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. ὥς τοῦτο κατεδείχθη πλήρως διὰ τῶν ἐν ἀρχῇ λεπτομερῶς ἐκτεθέντων, διότι αὐτὴ πράγματι ἐπεχείρησε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πατροπαράδοτου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου διὰ τῆς ἐκ μέρους τῆς μονομεροῦς ἀποδοχῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ τοιούτου καὶ κατ' ἀκολουθίαν αὐτὴ εἶναι καὶ ὑπεύθυνος οὐ μόνον διὰ τὸ δημιουργηθὲν καὶ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος μας ἐκμεταλλεζόμενον Παλαιοημερολογιτικὸν ζήτημα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν, ἥτις ἐν προκειμένῳ, ὥς ἐπίσης ἐπανελημμένως κατεδείχθη, εἶναι καὶ δυνατὴ καὶ εὐκόλος, ἀρκεῖ μόνον νὰ θελήσῃ ἡ Ἱεραρχία τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, νὰ ἐπιδιώξῃ αὐτήν.

Διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν ταύτην ἡ Ἱεραρχία τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν της δύο ἀπλουστάτας καὶ εὐκολωτάτας λύσεις, ἥτοι, ἢ νὰ ἐπανελεθῇ εἰς τὸ ἀπ' αἰώνων ἐφαρμοζόμενον διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἢ τὰ ἐπιδιώξῃ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν τὸ ταχύτερον σύγκλησιν Πανορθοδόξου ἢ καὶ Μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου διὰ τὴν ὁριστικὴν λύσιν τοῦ δημιουργηθέντος Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος, ἡ οἰαδήποτε ἀπόφασιν τῆς ὁποίας καὶ μόνον δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ εἰς ὑπακοὴν καὶ εἰς μετὰ θεσηκευτικῆς ὄντως εὐλαβείας σεβασμὸν καὶ τοὺς Παλαιοημερολόγιστας καὶ οὐχὶ οἱ ἀντιχριστιανικοὶ καὶ ἀντικλησιαστικοὶ, ἀντισυνταγματικοὶ καὶ παράνομοι διωγμοὶ τῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος διὰ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐλεγχόμενης παραγράφου τῆς Ἐγκυκλίου τῆς προσπαθεῖ οὐ μόνον νὰ ἀποσείσῃ τὰς βαρυτάτας εὐθύνας τῆς διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς δημιουργίαν τοῦ ἐκμεταλλεζομένου ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος μας Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος, ὡς ἡ ἰδία δέχεται καὶ ὁμολογεῖ ἀλλὰ καὶ κυρίως διὰ νὰ ἐμφανίσῃ ὡς ὑπευθύνους αὐτοῦ τοὺς τελείως ἀνευθύνους Παλαιοημερολόγιστας καὶ νὰ ἐπισύρῃ κατ' αὐτῶν τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀπέχθειαν μελίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν ἑκτὴν παράγραφον τῆς ἐλεγχόμενης συνοδικῆς Ἐγκυκλίου μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν τοῦ προσεχοῦς ἐλέγχου καὶ τὴν λοιπὴν παραγράφον αὐτῆς

Ἀριστείδης Ζαχαρίας

Δικηγόρος

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Τὸ βυζαντινὸν πνεῦμα εἰς τὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, εἶρε τὴν τελείαν του ἑκφρασίαν καὶ τὴν ἀποκρυστάλλωσιν τοῦ Ἰδεῶν του.

Ὁ Ναὸς οὗτος ἀνεγερθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ κατὰ τὰ ἔτη 532-537 ἀπετέλεσεν τὸ μέγιστον κατ' ὥρθωμα τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς, καὶ ἐστάθη μέχρι σήμερον ἀξεπέραστον ὄριον καλλιτεχνικῆς καὶ τεχνικῆς ἰσορροπίας.

Ἡ ἀνέγερσις τοῦ Ναοῦ ἐγένετο ἐπὶ τῆς θέσεως παλαιοχριστιανικῆς βασιλικῆς ἥτις εἶχεν προηγουμένης δις πυρποληθῇ, τὴν τελευταίαν φορὰν κατὰ τὴν στάσιν τοῦ Νίκα, (532). Ὁ σύγχρονος ἱστορικὸς Προκόπιος γράφει ὅτι «ἐπεχειρεῖ ὁ Θεὸς διαπράξασθαι τὸ ἀσέβημα, προειδὼς εἰς ὅσον κάλλος τοῦτο τὸ ἱερὸν μεταστήσεται ἔμμελεν».

Τὴν ὀνομασίαν ὁ ναὸς οὗτος ἔλαβεν ἀπὸ τὴν καίσας παλαιοχριστιανικὴν βασιλικὴν ἢ ὅποια ἐτιμάτο εἰς τὸ ὄνομα τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, διὰ τὸν συντελεσθέντα θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴν πρώτην Οἰκουμένην Σύνοδον (325) ἥτις ἀνεκήρυξε τὸν Χριστὸν κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀρείου, ὡς τὸν ἀληθῆ λόγον καὶ τὴν Σοφίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ αὐτοκράτωρ θέλων νὰ ὑψώσῃ ἀκατάλυτον μνημεῖον τοῦ θριαμβεύοντος χριστιανισμοῦ, συνέλαβε τὸ μεγαλοφυὲς σχέδιον τῆς ἀνεγέρσεως ἑνὸς ὑπερλάμπρου ναοῦ, τὸν ὁποῖον πράγματι ἀνήγγρε, κτῆμα ἐς αἰὲς τῆς ὀρθοδόξου Ἰδέας.

Δύο μεγαλοφυεῖς ἀρχιτέκτονες, ὁ Ἀνθέμιος ἐκ Τράλλεων καὶ ὁ Ἰσίδωρος ἐκ Μιλήτου ἠργάσθησαν σκληρῶς πέντε συναπτὰ ἔτη ἔχοντες εἰς τὴν διάθεσίν των 10 χιλ. τεχνίτας καὶ 100 μαίστορας ὅπως τοὺς ὀνομάζει ὁ Προκόπιος. Τὴν 27ην Δεκεμβρίου τοῦ 537 ἐγένοντο μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ, ἐνῶ ὁ αὐτοκράτωρ, καθὼς ἀναφέρουν, ἔδραμε μόνος ἀπὸ τῶν βασιλικῶν πυλῶν μέχρι τοῦ ἁμβωνος καὶ ὑψώσας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέκρυσσε: Δόξα τῷ Θεῷ τῷ καταξιώσαντί με τοιοῦτον ἔργον ἐπιτελέσαι. Νενίκηκάσε Σολομών!

Ἀρχιτεκτονικῶς ὁ ναὸς εἶναι ἀπαράμιλλον πρότυπον τελειότητος. Τὸ πνευματικὸν στοιχεῖον τῆς ἐξαυλώσεως καὶ τῆς πνευματικῆς μεταρρώσεως κυριαρχεῖ εἰς τὸ ἐσωτερικόν του. Τεχνικῶς εἶναι ἡ συγχώνευσιν δύο συστημάτων ναϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοῦ Περιφερικοῦ (κυκλικοῦ) ναοῦ καὶ τῆς Παλαιοχριστιανικῆς βασιλικῆς. Ὁ γιγάντιος τροχίλος μετασφίγγεται ἄνωθεν τοῦ ναοῦ εἰς ὕψος 62 μέτρων ἐνῶ ἡ διάμετρος του εἶναι 32 μέτρα.

Αἱ λύσεις ποδ' ἐδόθησαν εἰς τὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προβλήματα ναϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς εἶναι τολμηρότατοι καὶ μεγαλοφυεῖς. Ἡ ἐξαύλωσις καὶ ἡ πνευματικότης, κυριαρχικὰ στοιχεῖα τοῦ χριστιανισμοῦ, εἶρον τὴν τελείαν

ἔκφρασιν των, εἰς τὸν ἀρχιτεκτονικὸν αὐτὸν ἄθλον.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ὁ ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας εἶναι τὸ ἀντιπροσωπευτικώτερον ἔργον τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, καὶ συμβολίζει τὴν μυσταγωγίαν τῆς ἐπικοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Ὁλόκληρος ἡ βυζαντινὴ ἱστορία διέρχεται μετὰ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, ὡς ἐὰν καρδίᾳ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου ἦτο ἡ Ἀγία Σοφία. Στέψεις αὐτοκρατόρων, ἐκκλησιαστικά τελεταί, νικητήρια κατὰ βαρβάρων, χειροτονίαι Πατριαρχῶν, Σύνοδοι, καὶ τέλος τὸ σχίσμα μετὰ τοὺς παπικούς, εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν ἐπεσφραγίζοντο. Αὐτὴ ἐξέπεμπε τὴν ἀκτινοβολίαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, αὐτὴ ἐξεχριστιάνισε τοὺς Σλάβους, τοὺς Ρώσους, αὐτὴ τέλος προέπεμπε τὰ στρατεύματα τοῦ Βυζαντίου εἰς τὰς νικηφόρους ἐκστρατείας των καὶ ὁ λαὸς ἡντλεῖ ἀπὸ αὐτῆν πίστιν καὶ ἐλπίδα.

Καὶ τέλος ὅταν οἱ ἐπιδρομεῖς Τοῦρκοι ἠπείλουν τὴν Πόλιν, ἀπὸ αὐτῆν ὁ αὐτοκράτωρ ἔφυγε μετὰ τὴν τελευταίαν τῆς λειτουργίας, διὰ νὰ ἀποθάνῃ ἡρωϊκῶς.

Σήμερον μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἡμισαίων χιλιετηρίδος ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς βασιλευούσης καὶ τοῦ χαμοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας διὰ τοὺς ὀρθοδόξους, αἱ χριστιανικαὶ ψυχαὶ πάλλουν ἀπὸ συγκίνησιν, ἀναμιμνήσκονται τῶν παλαιῶν ἡμερῶν, τότε ὅταν ὑπῆρχεν ἀγνὴ πίστις καὶ ἐνωμένη Ὁρθοδοξία.

Ἐἴθε τὸ παλαιὸν κλέος νὰ ἀναπηδήσῃ ἀπὸ τὴν τέφραν τῆς σημερινῆς καταστροφῆς καὶ νὰ ἀναλάβῃ πάλιν ἡ δόξα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ εἰς τὸ κέντρον τῶν ἐλπίδων τοῦ λαοῦ μας εἰς τὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας.

Καὶ πρὸς τοῦτο ἅς μὴ λησμονοῦμεν τὴν καρκηνικὴν ἐπιγραφὴν τὴν εὐρισκομένην εἰς τὸ αἶθριον τοῦ ναοῦ, καὶ ἡ ὁποία μᾶς λέγει: *νῦν ὀνομάματα μὴ μόνον ὄντιν*.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ

Ἡ βασιλεύουσα, ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα νὰ πέσῃ αἱ μύθοι μετὰ τὸν σταυρὸν ἀνὰ χεῖρας ὑπὸ τὰ ἀνηλεῆ κιτυπήματα τῆς ἡμισελίνου, ἔπεσε σὰν ἕνας γίγας, καὶ κλονίστηκε ὁ κόσμος ὁλόκληρος. Ὅλγα γεγονότα ἔχουν προκαλέσει τόσον ἡχηρὸν ἀντίλαλον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, ὅσον ἡ πτώσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸ 500 ἐτῶν. Τότε ὅταν ἐφάνταζεν εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου ὡς κορυφὴ τῆς γῆς, ἡ πτώσις τῆς ἀντήχησε σὰν τεράστιο φυσικὸ κακὸ, σὰν ν' ἀπεκόπη ἡ κορυφὴ τῶν Ἱμαλαίων καὶ νὰ ἔπεσε εἰς τὸ κενόν.

Τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ τοῦ πολυσημάντου γεγονότος μετὰ τὴν πολυώνυμον σημασίαν διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς χριστιανούς φέρομεν σήμερον εἰς τὴν μνήμην μας ὡς ἐλάχιστον φόρον τιμῆς, εἰς ἕνα κόσμον

ποῦ ἐξέθρεψε καὶ ἐγαλούχισε τὰς λαμπροτέρας ἰδέας τῆς ἱστορίας

«Κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανούμεθα μὴ φειδόμενοι τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Αὕτη ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ γεναίου καὶ ἐνδόξου αὐτοκράτορος, πρὸς τὸν Μωάμεθ τὸν Β' τὸν κατ'ακτὴν, ὅταν ὁ τελευταῖος προσεπάθησε νὰ δολοφονῇ τὸν Κωνσταντῖνον μετὰ πλουσιοπαρόχους ὑποσχέσεις, ζητῶν ἀντ' αὐτῶν τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως. Εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τῆς τελικῆς ἐφόδου τῶν Τοῦρκων ἐπιδρομῶν, ἦτοι τὴν 28ην Μαΐου ἡμέραν Δευτέραν τοῦ ἔτους 1453.

Ἡ τακτικὴ πολιορκία τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς 7ης Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους, εἶχεν φέροι τὰ πρᾶγματα εἰς δύσκολον διὰ τοὺς πολιορκουμένους θέσιν, χωρὶς αὐτὴ νὰ σημαίνει ὅτι δὲν ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ κρατήσουν τὴν πόλιν ἢ κοινῇ γνώμῃ αὐτοπροαιρέτως πάντες νὰ ἀποθάνωσι.

Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Μωάμεθ μόνον ἦτας ἔδρεπε, καὶ ἀπογοητεύσεις. Τὴν νύκτα ὅμως τῆς 21 πρὸς τὴν 22 Ἀπριλίου διὰ νὰ καταστήσῃ στενωτέραν τὴν πολιορκίαν καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ θέσῃ πόδα ἐπὶ τῶν τειχῶν ὁ Μωάμεθ κατασκευάζει στανιδωτὴν ὁδὸν ἀνωθεν τῶν ὑψωμάτων Γαλατὰ καὶ Πέραν, μέσῳ τῆς ὁποίας μεταβιβάζει ἀπὸ τὸν Βόσπορον εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον 78 τουρκικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα ματαίως οἱ βυζαντινοὶ ἐπεχείρησαν νὰ καύσουν καὶ τὰ ὁποῖα καθιστοῦν στενωτέραν τὴν πολιορκίαν. Ὁ κλοῦς ἀποβαίνει ἀσφυκτικός, τὰ ἐφόδια ἐξαντλοῦνται, ἐνισχύσεις δὲν φαίνεται νὰ ἔρχονται ἀπὸ πονθενά, ἡ ἄμυνα πλέον μεταβάλλεται εἰς αὐτοθυσίαν. Καὶ ἐνῷ αἱ ἐπιθέσεις τῶν Τοῦρκων γίνονται σφοδρότεραι ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν καὶ ἡ βασιλεύουσα διέρχεται τὰς τελευταίας τῆς στιγμῆς, οἱ πολιορκούμενοι ἀνδίστανται ἡρωϊκῶς καὶ ἀπορρίπτουν γενναίως τὰς προτάσεις τοῦ πολιορκητοῦ.

Τὸν ὁρθρον τῆς 29ης Μαΐου ἀρχίζει γενικὴ ἐπίθεσις ἀπὸ ξηρὰν καὶ θάλασσαν.

Οἱ ὀλίγοι βυζαντινοὶ εὐρίσκονται ἔτοιμοι εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν πύργων. Ὁ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ ἀφοῦ μετέσχε τῆς τελευταίας λειτουργίας ἐν τῇ Ἀγίᾳ Σοφίᾳ καὶ μετέλαβε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἐκφωνήσας μάλιστα κατανυκτικώτατον λόγον πρὸς τοὺς υπερασπιστάς, ἀπεχωρίσθη ἐν μέσῳ λιγῶν καὶ δακρύων ἀπὸ τοὺς οἰκείους του, κατευθυνθεὶς πρὸς τὰ τείχη.

Ἡ νύκτα ἐκείνη διήλθεν ἐν ἀγρυπνίᾳ ἐπὶ τῶν τειχῶν, μέχρις ὅτου ἡ ἀναμενόμενη ἐφοδος ἐξεδηλώθη τὰς πρωινὰς ὥρς τῆς 29ης Μαΐου Δύο ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ ἀποκροῦνται νικηφόρως.

Οἱ γενίτσαροι ἀποδεκατίζονται ὑπὸ τῆς ὁρμῆς τῶν ἀμυνομένων υπερασπιστῶν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἀσθενέστερον σημεῖον τῶν τειχῶν παρὰ τὴν Πύλιν τοῦ Ρωμανοῦ, μάχεται γενναίως ἐμψυχώνων τοὺς υπερασπιστάς. Ἀλλ' ἐνῷ εἰς τὰ περισσότερα σημεῖα τῶν τειχῶν ἡ ἄμυνα συγκρατεῖ τὰς ἐφόδους τῶν Τοῦρκων, εἰς τὴν θέσιν Εὐλόπορτα γίνεται τὸ μοιραῖον ρήγμα τῶν τειχῶν. Ἀμέσως ὁ αὐτοκράτωρ καὶ οἱ

σὺν αὐτῷ, εὐρίσκονται κυκλωμένοι, καὶ ἡ γενναιότης ἐκτὸς τοῦ ἡρώϊκοῦ θανάτου τῶν πολεμιστῶν, οὐδὲν ἀποτέλεσμα φέρει.

Περὶ τὴν 8ην πρωΐνῃν ἡ συμφορὰ εἶχεν συντελεσθῆναι. Ὁ αὐτοκράτωρ μαχόμενος ὥς λέων εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν πυργῶν τῆς Πόλεως του, πίπτει καὶ μαζὺ του ἔπεσε καὶ ἡ βασιλεύουσα.

Τὸ ὁρολόγιον τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ἐστάθη εἰς τὴν 8ην πρωΐνῃν ὥραν, ἡμέραν Τρίτην τῆς 29ης Μαΐου τοῦ 1453.

Ἡ καρδιά τῆς οἰκουμένης καὶ τῆς χριστιανωσύνης ἔπαισε νὰ πάλῃ.

«Κοινῇ γὰρ γνώμῃ αὐτοπροαιρέτως πάντες ἀπέθανον, μὴ φειδόμενοι τῆς ζωῆς αὐτῶν».

ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΑΚΕΝΩΤΟΣ ΔΕΣΑΜΕΝΗ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

Τὰ παραρτήματα εἶναι πάντοτε τὸ γνήσιο ἔδαφος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀντλεῖ δυνάμεις καὶ θάλλει ὁ ἄγων αὐτός.

Ἀντιθέτως μὲ καθε ἄλλην κίνησιν ἣτις παρουσιάζει ἀντίστροφον ἀνάπτυξιν καὶ δυσαναλογίαν εἰς τὴν κατανομήν τῶν δυνάμεων τῆς, ὁ θρησκευτικὸς μας ἄγων εἶναι λυτρωμένος ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ ὑδροκεφαλισμοῦ καὶ στηρίζει τὴν ὑπαρξίν του εἰς τὸ ἄγνόν λαϊκὸν στοιχεῖον τῆς ὑπαίθρου.

Τὰ παραρτήματα τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας εἶναι τὰ ἀρωματισμένα θερμότητι τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκτρέφονται αἱ δυνάμεις καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἐθνισμοῦ.

Εἶναι ὁλοκληρωμένοι οὐλογοικαὶ ὄντοτητες, αἵτινες ἀγωνίζονται μὲ ὅλους τοὺς ἀντιξέους ἀνέμους διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ διασφάλισιν τῆς πολιτίμου ἔθνικοθρησκευτικῆς κληρονομίας. Δι' αὐτὸ δὲν συγχωροῦν εἰς οὐδένα τὴν καταπάτησιν τῶν ἱερῶν ἰδανικῶν τους, πολὺ περισσότερον δὲ εἰς τοὺς σημερινούς κυβερνήτας, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων μὲ τυφλὴν πίστιν ἠγωνίσθησαν. Τοὺς προειδοποιῶν μάλιστα νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ὑπνοβασίαν πρὸς τὸν γκρεμνὸν πρὸς τοὺς ὁδηγεῖ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία διότι ἄλλως θὰ τὸ μετανοήσουν πικρῶς.

Ἐξοχώτατος : Στρατάρχην κ. Παπάγον

Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν, Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης

Πρόεδρον Βουλῆς

Ἐφημερίδας «Ἐθνικὴν Κήρυκα», «Καθημερινήν»

Ἀ θ ῆ ν α ς

Ἐξοχώτατε

Ἀθάνατα μνημεῖα ἐλευθεριῶν, Γράμμος Βίτσι βοοῦν· ἀποδώσατε Συνεχὴν ἐλευθερίαν θρησκευτικῆς Συνειδήσεως. Δικαιώσατε αἵματα χυθέντα ὑπὲρ πίστεως, Πατρίδος βοῶν, ἑσπῶν, παιδιῶν μας, ἀδελφῶν μας. Βῆμεθα ἔθνικοφρονες γνήσια πιστὰ τέκνα ὀρθοδοξίας Πατέρων μας· συντελεσθῶ Ἐθνικῆς ἐποποιίας.

Ἀνοίξατε Ἐκκλησίας μας, ὁποίας ἔκλεισεν μόνον πνεῦμα ἀνελεύθερον, ἀντιχριστιανικόν, μεσαιωνικόν. Διαμαρτυρούμενοι ζητοῦμεν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν Συνεχὴν θρησκευτικῆς συνειδήσεως Ποιμένων κληρικῶν πιστῶς ἀκολουθούντων αἰωνοβίους σεπτὰς παραδόσεις Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Πρόεδρος Παρτὸς Ἀγγελιάς

Μ. Ραγκούσης

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως

Στρατάρχην Παπάγον

Πρόεδρον Βουλῆς Ἑλλήνων

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν, Δικαιοσύνης θρησκευμάτων

Βουλευτὰς Ροδόπουλον Καναγιάννην

Ἀ θ ῆ ν α ς

Σύσσωμος Παλαιοεορτολογικὸς λαὸς Παραρτήματος Βερδεζούσης διαμαρτύρεται ἐντόνως διὰ συνεχιζόμενον ἀντιχριστιανικὸν διωγμὸν ἐναντίον πολυπλήθους μερίδος ἀμειψῶν Ἐθνικοφρόνων Ἑλλήνων.

Ἀποροῦμεν πῶς ὑπάρχουν Ἕλληνες παραβιάζοντες θρησκευτικὴν συνείδησιν ἣν ἐσεβάσθησαν ἐπὶ αἰῶνας βάρβαροι ἁλλόφυλοι καὶ ἁλλόθρησκοι Κατακτηταί.

Παρακαλοῦμεν ἀποτρέψατε κίνδυνον σιγματομοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ διὰ καταστολῆς διωτικῶν μέτρων ἐναντίον μας διατάσσοντες ἄμεσον ἀπόδοσιν ἐλευθεριῶν μας συμφώνως προεκλογικῶν ἐπαγγελιῶν.

Πρόεδρος

Σούμιας

Γραμματεὺς

Μηλιώτης

Εἰς τὸ ἀνωτέρω τηλῆμα εὐηρεστήθη νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Βουλευτὴς καὶ Ἀ' ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Ροδόπουλος ὡς ἀκολούθως : Βουλευτικὸν 8)2 ὥρα 9,15'

Δημήτριον Μηλιώτην

Βερδεζούσαν Ἐλασσόνας

Ἐπὶ ἡμετέρῳ τηλῆμα ἀπαντῶν γνωρίζετε ἀρχάς μου περὶ πλήρους θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς ἐλευθερίας λαοῦ συνεπῶς συμφωνῶ πάντοτε ἐναντίον πάσης πείσεως οἰασδήποτε συνειδήσεως ἐπὶ οἰουδήποτε θέματος Πολιτικοῦ - θρησκευτικοῦ Κοινωνικοῦ.

Πάντως ζητημὰ Σας ἀποτελέσει βραδύτερον θέμα ἀποφάσεων Κυβερνήσεως εὐθὺς ὡς ἐπιλυθῶν ὁρισμένα λίαν ἐπείγοντα οἰκονομικὰ προβλήματα ὁποίων τακτοποίησις ἐπείγει.

Ροδόπουλος

Α Ν Α Φ Ο Ρ Α

Παλαιοεορτολογικῶν Ν. Δράμας

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Βουλευτὰς Δράμας

Ἐφ' ὅδαν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας»

Ἀ θ ῆ ν α ς

Παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως Βουλὴ Ἑλλήνων συμφώνως τὰς περὶ ἀνεξίθρησκείας Συντημῆς διατάξεις, καὶ τὰς περὶ ἰσοπολιτείας προγραμματικὰς ἀρχὰς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως, μᾶς ἀποδώσῃ θρησκευτικὰς μας ἤδη καταπατούμενας ἐλευθερίας καὶ ἀκυρώσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 45 τῆς 3)1)51 ἀντισυνταγματικὴν Ὑπουργ. πράξιν τὴν σιγματομοῦσαν ἀνεξίθρησκον Ἑλλάδα.

Μετὰ βαθείας ἐκτιμήσεως

Δράμα τῇ 11 Μαΐου 1953 Π.Ο.Η.

Ὁ Πρόεδρος Πτὸς Γ.Ο.Χ. Κοινότητος Ἀγ. Ἀθανασίου

Ἠλίας Ἀμβροσιάδης

Καὶ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας

Ἀθ. Γαλανόπουλος, Παν. Δημοῦδης, Χρ. Πάσης καὶ

Ἀθαν. Ἀνδρούδης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος ἡμῶν ὅτι οἱ Ἱερομόναχοι Κοσμάς Καράμπελας, Ἀγαθάγγελος Παπαγεωργίου, Γεράσιμος Βράκας, τέως Ἐφημέριος Εὐμορφοκκλησίας καὶ Γεράσιμος Ροζολῆς μετὰ τοῦ Ἱερέως Νικολάου Καφετάκη διεγ. ἄφησαν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν Ἱερέων ἡμῶν μετὰ τὴν γραπτὴν δῆλωσιν τοῦ πρώτου ὅτι παύει νὰ μνημονεύῃ ἐπ' Ἐκκλησίαις τοῦ ὀνόματος τοῦ προϊσταμένου τῆς Ὁρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν καὶ τῶν λοιπῶν ὡς ὑποβαλλόντων αἴτησιν «μετανοίας» εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀθροφωτικά ἀποφάσεις δικαστηρίων.

Τὴν 19/5/53 εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ μονομελὲς πλημμελειοδικεῖον διεξήχθη ἡ κατὰ τῶν Πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμανδρίτου Παντελεήμονος Τσαλοῦπη καὶ τῶν ἀδελφῶν ἀγωνιστῶν κ.κ. Θ. Γαίβα, Σ. Λύκου καὶ Λούκα δίξη, κατηγορηθέντων, τοῦ μὲν πρώτου ἐπὶ ἀντιποιήσει ἀρχῆς καὶ διότι κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τὴν δὲ ὑπολοίπων ὡς συνεργῶν. Τὸ δικαστήριον μετὰ σύντομον διαδικασίαν ἀπέλαξεν ἅπαντας τοὺς κατηγορουμένους.

Ὡσαύτως τὴν 26/5/53 εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ τριμελὲς πλημμελειοδικεῖον διεξήχθη ἡ κατὰ τῶν Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδρίτου Μερκουρίου Καλοσκάμη καὶ ἀδελφῶν ἀγωνιστῶν, Λαπαθᾶκη Κ., Σύρμα Α., Γεράκη Μ., Καλοσκάμη Δ. καὶ Βεροπούλου Α. δίξη, κατηγορουμένων τοῦ μὲν πρώτου ἐπὶ ἀντιποιήσει καὶ ἀντιστάσει κατὰ τῆς Ἀρχῆς, τῶν δὲ ὑπολοίπων ἐπὶ ἀντιστάσει κατὰ τῆς Ἀρχῆς μόνον. Τὸ δικαστήριον μετὰ μακρὰν διαδικασίαν, τοὺς μὲν τρεῖς πρώτους ἀπέλαξε, τοὺς δὲ ἑτέρους τρεῖς παρέπεμψε εἰς τὸ μονομελὲς ἀνελίκιον πρὸς νοθεσίαν, καθ' ὃ ἀνέλικοι. Ἡ κατηγορία αὕτη ἀπηγγέλθη ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς διὰ τὴν περιφορὰν τοῦ Ἐπιταφίου.

Εἰς ἀμφοτέρως τὰς δίκας, παρέστη συνήγορος ὁ ἀξιότιμος κ. Ἀριστ. Ζαχαρίας νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως δεξιόχρως κατέργησε τοὺς προβληθέντας ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀξιότιμου κ. Εἰσαγγελέως, ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς δευτέρας σοβαρῶς ὑποθέσεως.

Ἡ ἐντυπος διαφθορά.

Τὸν τελευταῖον καιρὸν πληθύνονται τὰ ρυπαρὰ φυλλάδια τῆς πορνογραφικῆς καὶ ἐκμυλισμένης βιομηχανίας τὰ ὅποια καλύπτουν τὴν βιτρίναν τῶν Ἀθηνῶν κοσμημένα εἰς ὅλα τὰ περίπτερα, ἐνῶ ὁ κίνδυνος τῆς ἐλληνικῆς νεότητος τῆς ἐλληνικῆς οἰκογενείας καθίσταται ἀμεσός. Ἡ ἀναθυμίασις τοῦ ἀνιδιόκτου αὐτοῦ βορβόρου εἶναι ἀνιδιαστική, ἀλλὰ καὶ ἡ διάβρωσις τὴν ὁποίαν πραγματοποιοῦν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων ἀνθρώπων εἶναι ὀλεθρία καὶ καταστρεπτική. Σῆμα κατατεθὲν καὶ αὐτὸ τοῦ συγχρόνου μηδενιστικοῦ πολιτισμοῦ ὁ ὁποῖος ἐρχεται ὡς ἐπιχρυσωμένον καταπύριον ἀπὸ τὰ διεφθαρμένα Χόλλυγουντ, περιφέρει πλανωδῶς τὴν ἀσχημίαν τῶν ἐργῶν του καὶ καταστρέφει ἕναν ὁλόκληρον κόσμον.

Καταγγέλλομεν τοὺς προαγωγοὺς καὶ μαστροποὺς αὐτοὺς τῶν ἐλληνικῶν ἡθῶν, καὶ ζητοῦμεν ἄμεσον παρῆμβασιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως διὰ νὰ παύσῃ ἡ συστηματικὴ δολοφονία τῶν ἡθικῶν ὑπολειμμάτων τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἰδιαίτερος τῆς νεότητος.

Τὰ καλλιστεῖα

Ἄνθος καὶ αὐτὸ τοῦ κακοῦ ποῦ ἐρύτρωσε εἰς τὴν κόπρον τῆς παρακμῆς, λυμαίνεται τὴν κοινωνίαν καὶ τιμᾷ εἰς τὸν ἄερα ὥσάν δυναμίτην τὴν σιμνότητα καὶ τὴν αἰδῶ. Ἀσυνείδητοι δολοφονοῦντες ἐκμυλιστοὶ κατευνάζουν ἀπὸ τὰ ὑπερβαλάντικα διαφθορεῖα τοὺς τὴν ἀλυσίαν τῶν εὐπίστων νεανίδων, ἐνῶ αἱ ἀγέλαι τῶν ἀφελῶν χάσκουν ἐμπρὸς εἰς τὴν συντελουμένην ἡθικὴν ἐξαχρίωσιν.

Τὰ μεγάλα ἔλκη τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου τῆς ἐσχάτης πορνείας κλπ. ἐμφανίζονται ὑποτροπὴν εἰς τὰς σημερινὰς κοινωνίας τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Τὸ καθῆκον παντὸς χριστιανοῦ δὲν εἶναι νὰ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ ἀηδία καὶ νὰ ἀντιπαρέχεται τὰ ὄργια αὐτὰ, ἀλλὰ νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ κεραινώσῃ κατὰ πτυστα αἴσχη ὅπως τὰ καλλιστεῖα.

Ἡ εἰδωλολατρεία ἐν δράσει

Εἰδωλολατρεία ὡς γνωστὸν εἶναι ἡ λατρεία ὅχι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἀλλὰ τῶν κτισμάτων του. Τὸ στάδιον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὴν περίοδον τὴν μεταξὺ τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Παράδεισον καὶ τῆς ἀποκαλύψεως ἐν Χριστῷ, καὶ χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν χαμένον προσανατολισμὸν καὶ τὴν σκοτισμένην διάνοιαν.

Τὴν σὰς λέγουν ὅμως αἱ σημεριναὶ ἐορταὶ τῶν ἀνθέων τοῦ πυρός, τῶν ὑδάτων ; Ἀνέχουν μίαν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μὲ τὰ Διονύσια, τὰς βασιχικὰς ἐορτὰς καὶ τὰς εἰδωλολατρικὰς ἀνοησίας τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν ; Ἐλοιπὸν τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται καὶ σήμερον, τὴν σήμερον κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ σφραγίζονται καὶ οἱ λειτουργοὶ του καταδιώκονται σκληρῶς. Δὲν πιστεύομεν ὅμως ὅτι οἱ εἰδωλόλατραι αὐτοὶ τοῦ 1953 νὰ βανκαλιζῶνται μὲ ἀπατηλὰς ἰδέας ὅτι ὁ Μέγας Θεὸς θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτοὺς μὲν νὰ ἀσεβοῦν ἐπ' ἀπειρον οἱ ναοὶ τοῦ δὲ νὰ παραμένουν ἐπὶ τῶν ἀσφαγμάτων. Ἔστι δίκη ὀφθαλμῶς

Μοῖροι ἐδολοφόνησαν τὸ Βυζάντιον

Τὸ Βυζάντιον δὲν τὸ πῆραν οἱ Τούρκοι. Τὸ Βυζάντιον δὲν νικήθηκε ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς. Νικήθηκε ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸ ἐχθρὸ του, καὶ ἔπεσε νεκρὸ ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ ἔργα. Τὸ Βυζάντιον πάλευε ὅσο ἐνοιῶθε στὴν ψυχὴ του τὸν παλμὸ τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸ νέο αἶμα τοῦ θριαμβεύοντος Χριστιανισμοῦ, μὰ μόλις αἱ ἀρτηρίαι του ἔπαυσαν νὰ φέρουν μέσα τοὺς τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς, τὸ Βυζάντιον ἔγειρε εἰς τὸν ἐαυτὸ του καὶ γκρεμίστηκε.

Τὸ Βυζάντιον δὲν ἔπεσε τὴν 29ην Μαΐου τοῦ 1453, εἶχε πέσει νεκρὸ πρὸ πολλοῦ, φαρμακωμένο ἀπὸ τὸ γιατρικὸ ποῦ τοῦ πρόσφεραν οἱ ὑποκτοὶ θεραπεύονται τοῦ Πάπα, τὸ γιατρικὸ ποῦ ἦτο ἄγνων δηλητήριον. Τὴν 29ην Μαΐου ἔπεσε ἁπλῶς ἕνα ἀψυχο ὁμοίωμα, ἡ τελευταία ἀνάμνησις μιᾶς χιλιετοῦς ἀστραπῆς.

Τὸ λυκόφως εἶχε σταθῇ ὀριστικὰ ἐπάνω στὴ βασιλεύουσα.

Τὸ Βυζάντιον δὲν τὸ δολοφόνησαν οἱ Σελτζουκίδαι. Τὸ Βυζάντιον τὸ ξεπούλησαν στὴ Φλωρεντία, τὸ ταπεινώσαν στὴ Ρώμη, τὸ ἔσυραν ἀγοραῖο ἐμπόρευμα μπροστὰ στὶς τὰρες καὶ στὴν ἀλαζονεία τῶν Παπῶν.

Τὸ ὑπνώτισαν καὶ τὸ ἀπεγύμνωσαν, τὸ ἐνώθευσαν καὶ τοῦ πῆραν τὴν δύναμιν του, ὅπως πῆραν τὴ δύναμιν τοῦ Σαμψῶν.

Γι' αὐτὸ ἔπεσε μὲ ἀνεξήγητη κατακόρυφη πτώση καὶ συντρίφθηκε.

Τὴ μέγιστο δίδαγμα, τὴ ἐφιαλτικὴ δίδαγμα γιὰ μᾶς σήμερον, ποῦ μᾶς ἀφαιροῦν τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς, τὸ πνευματικὸ ὑπόστροφμα, μᾶς ποτίζουν τὸ ἴδιο γιατρικὸ τὸ ἴδιο δηλητήριον, καὶ μᾶς παραχωροῦν χονδρικῶς στὶς ἑδρες τὰρες . . .

Ἡ πορεία τοῦ Ἀγῶνος

Εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ποῦ ἐν ἀγωνίᾳ ἀναμένουν νέα διὰ τὴν πορείαν τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος, ἀπαντῶμεν, ὅτι ἐξωτερικῶς ἡ κατάστασις ἐμφανίζεται στάσιμος. Εἰς τὸ βάθος ὅμως συντελοῦνται βαθεῖαι ζυμώσεις αἱ ὁποῖαι θὰ ἀποδόσουν τοὺς καρπούς τῶν συντόμως. Μέχρι σήμερον οὐδεὶς ἀρμόδιος κυβερνητικὸς παράγων ἡμφισβήτησε τὸ δικαίωμα αἰτημάτων, ὑποσχεθέντες μάλιστα ὅλοι ὅτι μετὰ τὴν ἐξομάλυνσιν φλεγόντων ἐσωτερικῶν ζητημάτων θὰ ἐλθῇ καὶ ἡ σειρά τῆς ὑποθέσεώς μας.

Συνεπῶς οὔτε αἱ ἐλπίδες ἐχάθησαν ἀλλὰ οὔτε καὶ μᾶς ἀπογοιζοῦν αἱ ὑποσχέσεις.